

SINGER-SONGWRTERS, TWEELINGZUSSEN ÉN SOULMATES

'WE VALLEN OOK
NOG OP
dezelfde
MANNEN'

Ooit gaan ze elkaar wel loslaten, denken ze. Maar tot die tijd moeten partners hun innige band maar accepteren. Renée en Loes Wijnhoven (23) wonen samen, werken samen, schrijven samen liedjes en treden samen op. 'Aftellen hoeft niet, we beginnen tegelijk te spelen.'

Interview: Irma Ooijevaar. Fotografie: Ester Gebuis.

Loes

Renée

Clean Pete

Met hun band Clean Pete zingen Loes en Renée Wijnhoven liedjes over liefde en verlangen, onmacht en frustratie, te veel eten en vergeten. Renée speelt daarbij cello en Loes gitaar. Begin 2014 verscheen hun debuutalbum *Al zeg ik het zelf*. Ze stonden onder andere in het voorprogramma van Lucky Fonz III, Jan Soldaat en The Kik en traden op in *De wereld draait door*.
Cleanpete.nl

De zussen hebben hetzelfde golvende haar, dezelfde brede lach en dezelfde sprekende ogen. En ze zijn allebei ontzettend muzikaal. Toch gaan anderen altijd op zoek naar de verschillen tussen Loes en Renée en willen ze benoemen wat ze leuker vinden aan de een of de ander. 'Misschien denken ze dat ze daarmee een compliment geven, maar voor mij hoeft dat niet,' vertelt Loes. 'Stel dat ik mijn hele leven hoor dat ik grappiger ben - wat trouwens niet zo is - dan is dat toch niet leuk voor Renée?' Al sinds hun jongste jeugd vormen de zussen een front. Zij tegen de rest van de wereld. Ze weten niet of ze een eenige of twee-eiige tweeling zijn, sterker nog: ze willen het niet weten. Loes: 'Het is na onze geboorte niet onderzocht. We zouden het nu alsnog kunnen laten doen, maar daar hebben we geen behoefte aan. Stel dat zou blijken dat we twee-eiig zijn, dan zou het toch een anticlimax zijn. Eeneiig klinkt gezelliger. We voelen ons eeneiig: helemaal met elkaar verbonden. We leven bijna als een Siamese tweeling.' Misschien is het daarom maar goed dat ze

Muzikaal nest

Je ziet weleens dat tweelingen zich tegen elkaar gaan afzetten. Dat de een links gaat en de ander juist rechts. Maar Renée en Loes bleven altijd een twee-eenheid, ook doordat ze dezelfde interesses hebben. Muziek was daarvan de belangrijkste. Niet zo gek, want ze komen uit een muzikaal nest. Thuis werd veel klassieke muziek gedraaid, hun moeder zong en speelde gitaar, hun vader zong in de *Matthäus Passion*. 'Zaten we als zevenjarigen drie uur op het puntje van onze stoel te luisteren,' herinnert Loes zich. Renée ging cello spelen, Loes viool. Hun eerste bandje hadden ze al op de lagere school: de Star Girls. 'Als er ergens een podium was, stonden wij erop,' lacht Renée. In hun tienerjaren ontdekten ze de popmuziek. Samen stroopten ze alle festivals af en op de bonte avond op school zongen ze punkliedjes. In die tijd ontstond de naam Clean Pete, een speelse verwijzing naar het toenmalige aan drugs verslaafde vriendje van Kate Moss. 'Die man vonden wij heel interessant,' vertelt Loes. 'Wij wilden graag rock-'n-roll zijn,

'Door de **Grote Prijs** van Nederland dacht ik: oké, dit slaat kennelijk ergens op'

vroeger nooit in dezelfde klas zaten, denkt Renée. 'Daardoor werden we gedwongen contact te maken met anderen. Anders hadden we helemaal op een eiland gezeten met z'n tweeën. Het was een bewuste keuze van onze ouders om ons uit elkaar te halen. Ze hoopten natuurlijk dat we ieder onze eigen vriendjes zouden maken. Maar in de pauzes zochten we elkaar toch weer op. Eigenlijk hebben we niet veel anderen nodig. We zijn compleet met z'n tweeën.'

maar waren net iets te lief, gevoelig en gielig. We misten de attitude, wilden te graag aardig gevonden worden. Nog steeds trouwens. Natuurlijk zakken we weleens door, maar naderhand ruimen we wel weer op. We laten de boel backstage niet in elkaar getrapt achter. En na een nachtje feesten gaan we aan de salade.' Renée begon al in het eindexamenjaar van de middelbare school met de vooropleiding van het conservatorium. Loes had meer

'We wilden heel graag **rock-'n-roll** zijn, maar waren net iets te lief en gevoelig'

moeite haar richting te bepalen. 'Ik speelde viool en gitaar, zong en schreef liedjes, maar had het gevoel dat ik nergens goed genoeg in was om er mijn brood mee te verdienen. Ik ben naar de musicalopleiding gegaan, maar dat was het ook niet helemaal. Teleurgesteld koos ik voor de opleiding voor muziekdocent aan het conservatorium. Mijn droom om op een podium te staan, gaf ik op.' De opleiding bleek veel leuker dan ze dacht: 'Door de opdrachten en ondersteuning die ik kreeg, vond ik weer inspiratie. Mijn zelfvertrouwen kwam terug en ik ging weer liedjes schrijven. Voor het eerst maakte ik een lied in het Nederlands.' Renée was meteen enthousiast over dit nummer. 'Eureka, dacht ik. Het had zulke aparte harmonieën en een mooi, dromerig verhaal. Het was anders dan alles wat ik kende. Het paste gewoon bij Loes.' Samen schreven ze meer songs in dezelfde stijl. Alternatieve Nederlandstalige popmuziek, noemen ze het zelf. 'Géén Nick & Simon. Er zit iets melancholisch in. Maar ook venijn. Het is niet alleen lief of melancholiek of boos of grappig. Het is van alles een beetje. Net als wij,' vertelt Renée.

Te mooi om waar te zijn

In 2012 schreef Renée hen in voor een wedstrijd voor singer-songwriters: de Grote Prijs van Nederland. 'Ik wist dat Loes nog niet helemaal zeker was over onze liedjes, dus had ik haar niets verteld. Ze was woedend toen ik het opbiechtte. 'Ik weet niet hoe je het gaat doen, maar je gaat ons uitschrijven,' zei ze. Zij was bang dat het een flop zou worden, ik wist zeker van niet.' Na een paar dagen bond Loes in: 'Maar

toen heb ik wel gezegd: 'Dan gaan we het zo goed doen dat we in de finale komen.' We zijn als een bezetene gaan schrijven en repeteren. We kwamen steeds een ronde verder, maar ik bleef onzeker. Pas toen we de halve finale wonnen, dacht ik: oké, dit slaat kennelijk ergens op.' In de finale werden ze verslagen, maar tijd om te treuren was er niet. Een dag later werden ze gebeld door een van de juryleden van de Grote Prijs: singer-songwriter Anne Soldaat. 'Of we in zijn voorprogramma wilden spelen. Ja, natuurlijk!' grijnst Renée. 'En niet veel later kregen we bericht van platenlabel Excelsior; ze wilden onze plaat uitbrengen! Dat was een droom die uitkwam.' Toen de euforie was weggezaakt, begon de druk op te spelen. Vooral bij Loes. 'Ik had maanden op een roze wolk gezeten terwijl we het ene na het andere goede nieuws kregen, en ineens was ik totaal in paniek. Ik was bang dat we overschat werden. Dat we niet goed genoeg waren. Dat ik door de mand zou vallen. Dat we het platencontract zouden verliezen. Het was te mooi om waar te zijn.' Bovendien veranderde door de samenwerking met Anne Soldaat het evenwicht. 'Renée en Anne zaten zo op één lijn, daarvoor kreeg ik het gevoel dat ik er niet meer toe deed. Ik schreef het lied *Sorry als ik stoor*, met teksten als 'Sorry dat ik meetel, ik heb het zelf ook niet bedacht.' Als je het liedje beluistert, lijkt het over een relatie te gaan. Maar eigenlijk richtte ik me tot Renée.' Renée bleef onverstaanbaar. 'Ik heb ook weleens zenuwen, bijvoorbeeld vlak voor een optreden. Dan denk ik: waarom doe ik dit? Ik ben hier helemaal niet voor

gemaakt! Maar Loes kan echte doemscenario's bedenken. Dat alles instort. Dat had ik niet. Ik had het vertrouwen dat het goed zou komen.'

Buikpijn van het lachen

En alles kwam goed. Het album werd een succes en de zussen zijn nu fulltime bezig met Clean Pete. Dat is best intensief, zeker omdat ze ook een huishouden delen. 'We hebben samen een huis gezocht toen we allebei in Maastricht gingen studeren. Dan kun je toch wat leukers vinden voor minder geld,' vertelt Loes. 'Maar ja, toen deelden we ineens ook een bedrijf. In het begin was dat best ingewikkeld. 'Doe jij de afwas, dan doe ik de mailtjes,' zo ging dat. We hebben inmiddels elk onze eigen taken en een →

goede rolverdeling. De wisselwerking is heel natuurlijk. Renée is het fundament: ze doet de administratie en het management. Eigenlijk net als op het podium, waar zij met haar cello de begeleiding doet, terwijl ik de melodieën speel.'

Het land doorkruisen ze meestal in de gele Volkswagencamper van Renée. 'Dat is echt haar huisje, maar ik mag er ook in rijden,' vertelt Loes. 'We vinden het leuk om samen de bus in te laden. Cd's uitzoeken is daarbij belangrijk. Van Simon & Garfunkel tot Nirvana. De een stuurt, de ander is dj. De chauffeur moet zich bij de muziekkeuze neerleggen, dat is de deal. Het klinkt gek, maar die reis is een rustmoment. Kunnen we lekker praten. Of moppen tappen. Soms komen we met buikpijn van het lachen aan op het eindadres.'

Natuurlijk is het niet altijd gezellig onderweg. 'We hebben ook weleens ruzie,' zegt Renée. De vertrektijd is zo'n punt van irritatie. Loes: 'Dan kunnen we elkaar wel de hersens inslaan. Renée is overal liefst twee uur van tevoren aanwezig, terwijl ik liever op het laatste moment wegga. Pas geleden hebben we het daarover gehad tijdens een vergadering - die beleggen we tegenwoordig om dingen te bespreken die je minder snel zomaar even tussen neus en lippen door zegt. Toen hebben we besloten dat we voortaan op tijd gaan. Dat geeft toch de meeste rust. Daar leg ik me bij neer. En een ruzie is zo weer vergeten. Op het podium zit het meteen weer goed tussen ons.' Renée: 'Daar is het weer: wij tweeën tegen de rest van de wereld.'

In alles dezelfde smaak

Ook in hun vrije tijd trekken ze veel met elkaar op, vertelt Loes. 'Dan gaan we bijvoorbeeld samen naar een muziekfestival. Ja, ons leven draait om muziek. Andere hobby's hebben we niet. Omdat we

'Als een vriendje niet kan dealen met mijn zus, houdt het op'

dezelfde dingen leuk vinden, hoeven we nooit rekening met de ander te houden. Op zo'n festival willen we toch wel dezelfde bands zien.' Maar ze zitten niet helemaal aan elkaar vast, betoogt ze: 'We gaan ook met andere mensen om. We gaan los van elkaar op vakantie. En we hebben natuurlijk ook weleens vriendjes. Dat is even herorganiseren, maar daar komen we wel uit. Renée heeft op dit moment een vriend, ik niet. Het grappige is dat we ook nog op dezelfde soort mannen vallen. Maar zo gauw een van ons iemand leuk vindt, houdt de ander zich afzijdig. Dat gaat vanzelf. Vanaf dat moment is die van je zus, klaar. Ik zou niet mee willen maken dat een man tussen ons zou moeten kiezen!' Vriendjes hebben hun innige band maar te accepteren, vindt Loes. 'Die krijgen de tweelingzus erbij, al is het alleen maar omdat we in één huis wonen. Als ze daar niet mee kunnen dealen, dan houdt het op. Er komt natuurlijk wel een moment dat onze wegen gaan scheiden. Als Renée bijvoorbeeld wil gaan samenwonen met haar vriend. Dat is ook prima. We kunnen best

zonder elkaar. Voor onze studie aan het conservatorium hebben we ook elk een tijdje in een andere stad gestudeerd.' Maar dat ze ooit stoppen met samen muziek maken, kunnen ze zich niet voorstellen. Renée: 'We voelen elkaar zo goed aan: woorden zijn overbodig. Zelfs aftellen voor we beginnen te spelen hoeft niet.' Loes: 'En we kunnen alles tegen elkaar zeggen. Ook als er iets niet lekker ging. Bij een collega-muzikant pak je dat misschien wat voorzichtiger aan. We bespreken alles, vertrouwen op elkaar, leunen op elkaar.' Renée: 'Als we kritiek hebben, dan is dat niet bedoeld om elkaar onderuit te halen, maar om de ander beter te maken. Van onderlinge competitie hebben we geen last. We nemen elkaar eerder in bescherming. Ik vind het een voorrecht dat dit ons werk is.' Loes: 'Deze zomer hebben we op de allerleukste festivals gespeeld. Ik geniet daarvan, ook al stond ik op de Parade met mijn regenlaarzen aan. Een vriendin vond het sneu dat we de hele zomervakantie aan het werk waren geweest. Ik denk alleen maar: dit is waar ik al jaren van droom!' ■